

konstitutionelle Vanskelighed at kæmpe med, at de igennem en Række af Aar have staaet i en skarp Opposition til Flertallet af Folkets umiddelbart valgte Repræsentanter, saa at de ikke gennem lange Aar i noget væsentligt Punkt have kunnet samarbejde med Folkets Repræsentanter, ikke blot ved deres Afgang, men ogsaa i Løbet af deres Forretningstid, altsaa under deres egen eller Andres beslagtede Ansvarlighed, ere blevne belønnede med Tildelelse af de højeste Titler eller Ordener. Naar noget Saadant skete uden at falde sammen med deres Modstandsstilling overfor Folkets Repræsentanter, da kunde det være af andre Grunde, af Hensyn til deres sociale Stilling eller af lignende Hensyn, som vel oftest ere de, der gjøre sig gjældende; men naar det fremkommer paa Tider, hvor deres Forhold lige over for den Befolkning, hvis Styrelse de have været, staaer meget klart for det danske Publikum, saa kan det ikke undgaas, at Bølgerefolkene ser i en saadan Udnævnelse — hvor Ansvarer nu end maatte ligge for den — en Anerkjendelse af den Naade, hvorpaa de have stillet sig overfor den danske Bølgerebefolkning, saa at det altsaa skulde være Gjenstand for udmærket Ros og Belønning, at en Regjering modtager sig gennem Aaringer Folkets gennem dets lovlige Repræsentanter udtalte Villie. Et saadant Forhold kan ikke unnlade at faare Folkets Tjælelse, og jeg er overbevist om, at jeg i den Henseende er en tro Følk for disse Tjælelse hos Folkets Flertal. Naar saadanne Udnævnelser fremkom til andre Tider, hvor Spændingen ikke traadte saa skarpt frem, og de Bedkommende ikke havde sat sig i saadant Forhold til Folkets Flertal, saa vilde det politisk Saarende, det Uheldige i saadanne Udnævnelser ikke have kunnet fremtræde saaledes efter den Naade, hvor paa man i øvrigt er vant til at se disse Udnævnelser fremsætte. Det er een Grund til, hvorfor jeg har troet, at man her burde bringe denne Sag paa Dntale for at give et Udtryk for, at den almindelige, sunde Tjælelse hos Folket ikke er med i den Retning, hvori vort Rang-, Titel- og Ordensvæsen gaar. Jeg kunde udføre dette dels videre og dels specialisere det mere; det skal jeg dog ikke gjøre; men jeg skal nævne fra en noget anden Sfære et enkelt Exempel, som utvilsomt har stødt. En høitstillet Embedsmand, hvis Embedsforhold kan være saa vanskeligt, at man tilvisse ikke fra nogen Side vil lægge ham Hindringer i Veien for dets Udøvelse, har haadt det Uheld at komme til at fortolke Grundloven paa en saadan Naade, at ikke blot Folkethinget har erkjendt Fortolkningen for grundlovsstridig, men den er ogsaa erkjendt derfor hos en Overdomstol her i Landet. Men omtrent samtidigt modtager den vedkommende Embedsmand fra en fremmed Regjering en Orden, saaledes som det staaer oplyst i Bladene — jeg hender ikke Patentet, det vedkommende Dokument — ikke for de Tjenester, den Vedkommende kan have gjort

mod et fremmed Land, men for de Tjenester, han har gjort mod sit eget Land i sit Embedsforhold. Det er en noget betenkelig og noget mærkelig Stilling for vort Land, som tyder paa et Slags Afhængighedsforhold, at en fremmed Regjering belønner vore Embedsmænd med en Titel eller Orden for Udførelsen af deres Forretninger her hos os i vort Land. Dette tyder paa Noget, som ikke vidner om Selvtændighedsfølelse nok hos os; men beklageligt er det, naar en saadan Anerkjendelse falder sammen med det af mig antydede Skridt, saaledes at der bliver den Modsetning mellem vor Mening og Dommen fra en anden Side angaaende et Hovedpunkt af den Beskaffenhed ved Hensyn til vedkommende Embedsmand. Jeg vil sige, at, naar under disse Forhold en Regjering under sit Ansvar desuagtet — og det er den egentlige Belønning — lader vedkommende Embedsmand bære en saadan Udmærkelse, da forekommer det mig, at det bliver et ganske særegent, betegnende Forhold. Jeg har kun fremdraget dette enkelte Forhold, ikke for Forholdet i og for sig, men for at vise, hvortil det kunde føre, og hvortil det i mange Tilfælde i mer eller mindre Grad har ført, at man overhovedet tillader danske Undersaatter at modtage fremmede Ordener — derimod er en af Bestemmelserne i mit Lovforslag rettet. Efter det, der nys er foregaaet, har jeg, som sagt, troet at burde bringe Sagen frem. De Betragtninger, der ere fremsførte mod det hele Titel- Orden- og Rangvæsen, gaa ud paa — og det vil stedse findes stadfæstet — at det er en Kræftskade i vort Samfund, at man omtrent kan regne paa, at en Fjerdedel af Befolkningen er paa Veien til at søge en saadan Belønning som deres Arbeides Maal i Stedet for, at deres Stræbens Maal skulde gaa i en anden Retning. Det er aabenbart Noget, der ødelægger mange fortrinlige Kræfter i vort Samfund, og det er aabenbart, at denne Udskillelse i ikke blot saa og saa mange Klasser, men ogsaa i saa og saa mange Numre i hver Klasse fører en Mand og Lone ind i Befolkningen, som er vidt forskjellig fra den, der er nedlagt i Grundloven, og hvorefter den ene retsfafne Mand i Virkeligheden er lige saa god som den anden. Dette Uvæsen — med dette Navn er det tidt nok betegnet af Andre — staaer som en Modsigelse mod den i vor Grundlov nedlagte demokratiske Tanke.

Sager: Jeg vil tillade mig at betragte det foreliggende Lovforslag fra en noget anden Side end den, hvorfra den ærede Forslagsstiller betragtede det. Jeg tror, at den ærede Forslagsstiller særlig har lagt Vægt paa Sagens alvorlige Side, og det skal ikke negtes, at den har en meget alvorlig Side; men for mig staaer dog den lystige Side som den overveiende. Jeg skal lige saa lidt som den ærede Forslagsstiller indlade mig paa Lovforslagets Enkeltheder. Jeg tror, at dette